

Gašper Ilc
Oddelek za anglistiko in amerikanistiko
Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani

O IZGOVARJAVI ANGLEŠKIH ZEMLJEPISNIH IMEN V SLOVENŠČINI¹

Prispevek se osredinja na problematiko izgovarjave angleških zemljepisnih imen, ki se v slovenščini pojavljajo v (pol)citatni obliki. S pomočjo jezikovnih priročnikov (*Slovenski pravopis*, *Govorni pomočnik*) in razčlemba govornega jezika (arhiv televizijskih in radijskih oddaj na portalu MMC in Korpus govornega slovenščine GOS) preverjamo, ali govorniki in govornice pri izgovarjavi angleških zemljepisnih imen sledijo pravorečni normi. Razčlemba podatkov pokaže, da prihaja do občasnih razhajanj med normo in podatki zaradi napačne transfonemizacije, vpliva angleškega zapisa besed ter napačnih analogij.

Ključne besede: angleška zemljepisna imena, izgovarjava, pravopis, transfonemizacija

1 Pregled literature

Po *Slovenskem pravopisu* (Toporišič et al. 2014; v nadaljevanju *SP*) za prevzeta lastna imena iz latiničnih pisav načeloma velja, da njihovo pisno podobo ohranjamo (§183) in da se v imenovalniku ednine in enakem tožilniku (§161) pojavljajo v citatni obliki (npr. *Oxford*), s sklonskimi obrazilci pa v polcitatni obliki (npr. *Oxforda*).² Kot izjemo *SP* (§184–197; §199–207) navaja naslednje kategorije:

- a) podomačena zemljepisna imena (*Anglija, Teksas*);
- b) slovenska zemljepisna imena, ki nadomeščajo neslovenska imena (*Dunaj*);
- c) prevedena imena (*Nizozemska*).

---

¹ Prispevek je nastal v sklopu raziskovalnega programa št. P6-0218, ki ga je sofinancirala Javna agencija za raziskovalno dejavnost Republike Slovenije iz državnega proračuna.

² Za podrobno analizo in pregled problematike prevzemanja lastnih imen glej mdr. Pogačnik (2003).

Kot ugotavlja tudi Kladnik (2007: 78), enobesedna zemljepisna imena »praviloma ohranjajo izvirno podobo«, večbesedna pa večinoma prevajamo. Navede tudi, da je v *SP* 2026 tujih zemljepisnih imen, med njimi 1168 podomačenih in 858 citatnih (2007: 76). Ker je poudarek pričujočega prispevka na slovenski izgovarjavi angleških zemljepisnih imen, se bomo v nadaljevanju osredinili le na imena iz angleško govorečih dežel, ki se v slovenščini pojavljajo v citatni in polcitatni obliki.

Pri izgovarjavi prevzetih besed *SP* (§222) predlaga, da izgovarjavo prilagodimo glasovnemu sistemu slovenskega jezika, tako da »/t/uje glasove /.../ zamenjamo z najbližjimi slovenskimi knjižnimi /glasovi/«. Takšnemu procesu fonološkega prilagajanja pravimo tudi transfonemizacija (prim. Filipović 1986: 68). Upoštevajoč Flipovičevo (1986) teorijo o fonološkem prilagajanju, Šuštaršič (1990: 141) in Sicherl (1999: 32–33) govorita o treh možnih transfonemizacijah: (i) popolna/ničta transfonemizacija (fonemi prejemnika v celoti ustrezajo fonemom dajalca), (ii) delna ali kompromisna transfonemizacija (fonemi prejemnika se delno razlikujejo od fonemov dajalca, največkrat na ravni alofonov ter izgovornih značilnosti) in (iii) prosta transfonemizacija (fonemi dajalca se v celoti razlikujejo od fonemov prejemnika).

Glasovna sistema knjižne angleščine in knjižne slovenščine sta si v veliki meri podobna, vendar med njima prihaja do pomembnih razločkov (gl. npr. Srebot Rejec 1987; Šuštaršič 2004). V nadaljevanju bomo izpostavili najpomembnejše, pri čemer bomo po konvenciji grafeme zapisovali v lomljenih oklepajih <p>, foneme v poševnih oklepajih /p/, njihove fonetične realizacije pa v oglatih oklepajih [p^h]. Pri navedbi izgovarjave bomo sledili standardom, ki so se uveljavili v leksikografski praksi v obeh jezikih – v angleščini je to zapis v mednarodni fonetični abecedi (IPA), v slovenščini pa zapis, ki je uveljavljen v *SP* in *Slovenski slovnici* (Toporišič 2000).

Primerjalni opis glasoslovnih sistemov angleščine in slovenščine z vidika transfonemizacije, ki ga podajamo v Preglednici 1, temelji na delih Šuštaršiča (1990, 1990/1991) in E. Sicherl (1999).

Preglednica 1: Transfonemizacija angleških fonemov v slovenščino

transfon.	angleški fonem/alofon	transfonemizacija v slovenščini
soglasniki		
ničta	/m n j b g f s z ʃ ʒ tʃ dʒ/	/m n j b g f s z š ž č dž/
delna	dlesničnojezičnika /t d/	zobnojezičnika /t d/
	glasilčni /h/	mehkonebnojezični /h/
	dlesnični drsnik /r/	zadlesnični drsnik /r/
	zveneči [l], nezveneči [ʎ] in temni [ʔ]	dlesnični /l/
	prični [pʰ tʰ kʰ]	/p t k/
	zobnoustnični /v/	zobnoustnični [v]
	ustničnoustnični /w/	zobnoustnični [v], razen pred soglasnikom in na koncu besede, kjer je dvoustnični [u]
	mehkonebnijezični /ŋ/	[ŋ]
prosta	/θ ð/	/t d/
samoglasniki¹		
ničta	/ɜ:/ in /ə/	/ǎ/ v naglašnem in /ə/ v nenaglašnem položaju
delna/prosta	/i:/ in /ɪ/	/i/ v naglašnem in /i/ v nenaglašnem položaju
	/u:/ in /ʊ/	/ú/ v naglašnem in /u/ v nenaglašnem položaju
	/ɑ:/ in /ʌ/	/á/ v naglašnem in /a/ v nenaglašnem položaju
	/e/, /æ/, /ɔ:/ in /ɒ/	načeloma ozka /e/ in /o/, pogosto tudi /e/ in /æ/ z /è/ ter /ɒ/ z /ò/
	/aɪ/, /eɪ/, /ɔɪ/, /aʊ/, in /əʊ/	/aj/, /ej/, /oj/, /au/ in /ou/
	/eə/, /ɪə/ in /ʊə/	/er/, /ir/ in /ur/

Na izgovarjavo angleških sponojenk v slovenščini ne vplivajo le razločki med glasoslovnima sistemoma, temveč tudi drugi dejavniki. Šuštaršič (1990/1991: 62) in Sicherl (1999: 31) opozarjata na dejstvo, da je na izgovarjavo sponojenk (v preteklosti) vplival tudi sam zapis besede. Da ima zapis pomembno vlogo pri izgovarjavi v slovenščini (gl. tudi Komar 2017: 161–162), lahko pokažemo na zgledih angleških zemljepisnih imen:

- <o> v *London*: ang. /'lʌndən/, slo. /lónɔnd/;
- <e> v *Cleveland*: ang. /'kli:vlənd/, slo. /klívlend/, tudi /klévlend-/;
- <w> v *Norwich*: ang. /nɔrɪdʒ/, slo. /nórvič/;
- <ch> v *Chicago*: ang. /ʃə'kɑ:ɡəʊ/, slo. /čikago/.

³ Za podroben pregled slovenskih samoglasnikov in pregled različnih razčemb prim. mdr. Jurgec (2011).

Do večjih razhajanj v izgovarjavi pa prihaja tudi zaradi (napačnih) analogij:

- *Londonderry*: slo. /lɔndɔnderi/ po analogiji z *London* (ang. /'lɒndəndəri/);
- *Arkansas*: slo. /arkánsas/ po analogiji s *Kansas* (ang. /'ɑ:kənsɔː/);
- *Portsmouth*: slo. /pɔrcmaʉt/ po analogiji z *mouth* (ang. /'pɔːtsməθ/).

2 Metodologija

Sestavili smo podatkovno bazo angleških zemljepisnih imen, ki se pojavljajo v Pravilih SP (§1100), v slovarskem delu SP in v Govornem pomočniku MMC. V bazo so vključena vsa imena, ki ohranjajo izvorno podobo, torej *Dublin*, *Gloucester* in *Guernsey*, ter se ne pojavljajo v prilagojeni/slovenjeni obliki, npr. *Adelajda*, *Misuri* in *Pensilvanija*.

Predpisano angleško izgovarjavo smo preverili v angleškem slovarju *Longman Pronunciation Dictionary* (Wells 2008), njihovo slovensko izgovarjavo pa v slovarskem delu SP (2014 in 2001) ter Govornem priročniku MMC (2020). Dejansko izgovarjavo smo preverili v arhivu televizijskih in radijskih oddaj na portalu MMC (<https://www.rtv slo.si/>) s pomočjo brskalnika ter ključno besedo in v korpusu govorne slovenščine GOS.⁴ S posnetki s portala MMC in z zadetki iz korpusa smo preverjali obstoj izgovornih različic opazovanih besed, ne pa tudi njihove pogostnosti.

3 Rezultati in razprava

V razpravljalnem delu smo osredinjeni na primere, pri katerih zaradi razlik med glasoslovnima sistemoma obeh jezikov prihaja do delne/kompromisne ali proste transfonemizacije (gl. razdelek 1). Primerjamo zapis, izgovarjavo v angleščini, kodificirano slovensko izgovarjavo in dejansko izgovarjavo.

3.1 Angleški samoglasniki

3.1.1 Angleška fonema FLEECE /i:/ in KIT /ɪ/⁵

Angleški dolgi /i:/ in kratki /ɪ/ naj bi po zgornjih virih transfonemizirali s slovenskima /i/ in /i/, kar potrjuje tudi naš korpus. Angleški dolgi /i:/ je v našem korpusu:

- /i/, npr. *Queensland* /'kwɪːnzlənd/ postane /kvɪːnslend/, oziroma
- /i/, npr. *Sheffield* /'ʃefiːld/ postane /šefild/.

⁴ Ker obsega korpus GOS le dober milijon besed, smo upoštevali vse zadetke opazovanih besed, ne glede na kanal in tip govora.

⁵ Za ilustracijo ob fonetičnem zapisu navajamo ponazoritvene lekseme (ang. 'lexical sets'), ki jih je za angleške foneme uvedel John C. Wells.

Izpostaviti velja *Phoenix* /'fi:niks/, pri katerem v *SP* (2001) ni zaznati vpliva pisave (ali vpliva obstoječe besede *feniks*), saj je mesto transfonemizirano s /fɪnɪks/. Nasprotno pa novejša transkripcija na portalu Fran (*SP* 2014) ponudi izgovarjavo /fɛnɪks/, ki se oddalji od izvorne angleške in približa slovenskemu izgovoru zapisa.

Transfonemizacija fonema /ɪ/ poteka z:

- /i/, npr. *Sydney* /'sɪdni/ postane /sídni/, oz.
- /i/, npr. *Brooklyn* /'brɒklɪn/ postane /brúkɫɪn/.

Vzporedno s *Phoenixom* izstopa tudi *Nevada* /nɪ'va:də/, katere izgovarjava nenaglašenege začetnega zloga z angleškim /ɪ/ je pod vplivom zapisa v slovenščino transfonemizirana z /e/. Podoben primer je *Nebraska*, ki se prav tako lahko izgovarja z začetnim /nɪ-/ , po slovenski normi pa se z /ne-/. Hkrati slovenska pravopisna norma upošteva angleško izgovarjavo za *Sydney* /'sɪdni/ in *Sussex* /'sʌsɪks/, ne da bi se ozirala na zapis: torej /sídni/, /sásiks/⁶ in ne /sídnej/, /súseks/.

Govorci na MMC in zapisi v korpusu GOS opisano transfonemizacijo povečini potrjujejo. Med njimi najdemo obe normirani izgovarjavi za mesto *Phoenix* – novejši posnetek (2019) z /i/ sledi *SP* 2001, nekoliko starejši (2017) pa uporabi /é/, ki je ustrezen z vidika trenutne norme. Med posnetki opazimo tudi nedoslednost pri izgovarjavi, ki jo povezujemo z nihanji med angleško izgovarjavo in slovenskim branjem zapisa: *Detroit* z /ditrojɪt/ ter /detrojt/ in *Sydney* kot /sídni/ ter /sídnej/.

3.1.2 Angleška fonema DRESS /e/ in TRAP /æ/⁷

Zemljepisna imena, ki jih Angleži izgovarjajo s fonemom /e/, sledijo osnovnemu načelu, da angleški glas v slovenščini pogosto transfonemiziramo s slovenskim ozkim /e/, lahko pa tudi s širokim /ê/:

- /e/, npr. *Denver* /'dɛnvə/ postane /dénver/ (gl. Govorni pomočnik MMC), in
- /ê/, npr. *Londonderry* /'lʌndəndəri/ postane /...dêri/.

V opazovanih besedah prevladuje <e> kot najbolj pogost zapis za angleški fonem /e/. Izjemi sta *Greenwich* /'grɛnɪʃ/ z <ee> in *Death Valley* /deθ .../ z <ea>: pri prvem je kodificirana izgovarjava z /i/ (/grínič/), ki je na ravni samoglasnikov približek tiste, ki jo Longmanov slovar označi kot alternativno /'grɪnɪdʒ/, pri drugi pa je predpisan pričakovani samoglasnik /é/ (/déd véli/). Sklepamo, da je v primeru *Greenwicha* na slovensko slovarsko normo vplivala angleška izgovarjava sklopa <ee>, ki je povečini /i:/, čeprav bi tudi v tem primeru *SP* lahko kodificiral /e/.

⁶ Zemljepisno ime *Sussex* izgovorimo kot [sáseks, tudi sásiks] (gl. tudi Dobrovoljc 2018).

⁷ V novejši literaturi (Cruttenden 2014) se za ta fonem pojavlja simbol /a/, vendar v prispevku sledimo tradicionalni notaciji, ki jo uporablja večina uveljavljenih britanskih enojezičnih slovarjev za nerogljene govorce angleščine, npr. Oxfordov, Cambridgeev, Longmanov, Collinsonov in Macmillanov slovar.

Govorci na portalu MMC izgovarjajo /e/ v krajih, kot so *Belfast, Kentucky* in *Sheffield*, skladno s pravopisno normo. Nedosledna je izgovarjava mesta *Melbourne*, kjer se v naglašenem zlogu pojavita ozki in široki /e/ (gl. tudi razdelek 3.1.6). Angleški fonem /æ/ je v predpisani izgovarjavi transfonemiziran kot:

- /a/: npr. *Dalas* /'dæləs/ postane /d̥alas/,
- /e/: npr. *Abbeville* /'æbvɪl/ (v Govornem pomočniku MMC) postane /ɛ̃bvɪl/,
- /ê/: npr. *Lancaster* /'læŋkəstə/ postane /l̥ɛ̃nkestə/.

V *SP* prevladuje transfonemizacija z /a/, pri kateri se norma naslanja na zapis, sledijo izgovarjave z ozkim /e/, medtem ko je /ê/, ki je po kakovosti najbližje angleškemu /æ/, redko uporabljen. Četudi se zdi slovenski /ê/ najboljša izbira pri transfonemizaciji angleškega /æ/, velja opozoriti, da se je /æ/ v zadnjem času kakovostno nekoliko spremenil. Cruttenden (2014: 120) piše, da postaja bolj odprt, saj se odmika od kardinalnega samoglasnika [ɛ] in bliža kardinalnemu samoglasniku [a].

Na tem mestu izpostavljamo še razliko v priporočilih med *SP* in Govornim pomočnikom: *SP* za *Miami* /maɪ'æmi/ predlaga /majémi/, MMC pa /majèmi/, kar uporabnike teh sicer priročnih virov lahko zmede.

Pregledani posnetki pokažejo, da se jezikovna raba pogosto ne ujema s pravopisno normo, saj govorci na portalu MMC niso dosledni v izbiri med /a/ in /e/, kot ju zahteva *SP*: slišimo lahko dvojce izgovarjav zemljepisnih imen, kot so *Aberdeen, Alabama, Indiana, Louisiana, San Francisco* in *Vancouver* (za *Alabama* to potrdimo tudi v korpusu GOS: ‚Elebema‘ in ‚Alabama‘). Poleg nedosledne rabe slišimo tudi izgovarjavo, ki je v razkoraku z normo: posnetki pokažejo, da se pri zemljepisnih imenih *Canterbury, Cincinnati* in *Halifax* namesto priporočenega /a/ v rabi pojavlja /e/, torej govorci poznajo angleško izgovarjavo in se ne ozirajo na zapis z <a>. Hkrati se posnetki ujemajo z normo v *Franklinu*, kjer *SP* ponudi izgovarjavo /...ré.../.⁸

3.1.3 Angleška fonema PALM /ɑ:/ in STRUT /ʌ/

Dolgi angleški samoglasnik /ɑ:/ se povečini zapisuje z <a>, ki v slovenščini signalizira izgovarjavo /a/. Tudi v našem korpusu zemljepisnih imen je dosledno transfonemiziran kot slovenski:

- /á/, npr. *Cardiff* /'kɑ:dɪf/ postane /kardif/.

Posebnost med opazovanimi zemljepisnimi imeni predstavlja kraj *Derby*, ki ga v britanski angleščini izgovarjamo z /'dɑ:bi/, v ameriški pa z /'dɜ:rbi/. *SP* upošteva zapis in predpiše izgovarjavo s fonemom /ê/, ki je potrjena tudi v rabi govorcev na portalu MMC.

⁸ Tri pike uporabimo, ko *SP* ponudi le del transkripcije.

Kratki angleški /ʌ/ pogosto predstavlja <u>; v naših zemljepisnih imenih je transfonemiziran s slovenskim:

- /á/, npr. *Dublin* /'dʌblɪn/ postane /dáblin/.

Angleški /ʌ/ vsebujeta tudi mesti *London* in *Londonderry*, vendar v zapisu z <o>. Zapis nas tu torej vodi k transfonemizaciji z:

- /ó/ oz. /o/, npr. *London* /'lʌndən/ postane /lónɔn/.

Govorci na MMC in primeri iz korpusa GOS pri izgovarjavi angleških glasov /a:/ in /ʌ/ sledijo pravopisni normi, kar je pričakovano glede na glasovno vrednost črke <a> v slovenščini; hkrati lahko zaključimo, da so govorniki slovenščine razmeroma dobro seznanjeni z angleškim izgovorom, saj se pri krajih, kot je *Cardiff*, niso odločili za izgovorjavo črke <a> z /e/, kot je to v *Abville* ali *Lancaster* (gl. 3.1.2).

3.1.4 Angleška fonema THOUGHT /ɔ:/ in LOT /ɒ/

Angleški fonem /ɔ:/ se v zbranih zemljepisnih imenih transfonemizira na dva načina:

- /o/, npr. *Broadway* /'brɔːdweɪ/ postane /bródvej/,
- /a/, npr. *Dalton* /'dɔːltən/ postane /dálton/.

Prevladuje transfonemizacija z ozkim /o/, pri transfonemizaciji z /a/ pa je viden vpliv zapisa z <a>, npr. v *Arkansas* (gl. Govorni pomočnik) in *Montreal*. Med opazovanimi primeri sta zanimiva še *Milwaukee* in *Salisbury*, ki z zapisom <au> in <a> sicer ne vodita k izreki s slovenskim /o/, vendar upoštevata angleško izgovorjavo in sta ustrezno transfonemizirana. Vse izgovorjave na MMC in v korpusu GOS z vidika opazovanega fonema /ɔ:/ sledijo pravopisni normi.

Angleški fonem /ɒ/ se v zapisu pojavlja kot <o>, enkrat tudi kot <au> v *Austin*, vendar je vedno transfonemiziran kot:

- /o/, npr. *Oxford* /'ɒksfəd/ postane /oks .../.

Govorci na MMC in zadetki v korpusu GOS potrdijo opisano transfonemizacijo. V rabi opazimo nedoslednost pri izgovarjavi /ɒ/ v končnem, nenaglašenem zlogu – *Washington* se izgovarja z /o/ in /ɔ/, kar je razvidno tudi v zadetkih iz korpusa GOS: ‚Vašingtonu‘/‘Uošingtnu‘ (gl. tudi razdelek 3.2.4).

3.1.5 Angleška fonema GOOSE /u:/ in FOOT /ʊ/

Naš korpus potrdi pričakovano transfonemizacijo angleških fonemov /u:/ in /ʊ/ v /ú/ oz. /u/. Podatki na portalu MMC in v zapisih korpusa GOS so skladni s pravopisno normo.

3.1.6 Angleška fonema NURSE /ɜ:/ in LETTER /ə/

Angleška fonema /ɜ:/ in /ə/ se v povprečju izgovarjata v istem frekvenčnem območju, razlikujeta pa se v dolžini in distribuciji (kratki /ə/ se povečini pojavlja le v nenaglašeni zlogih). Za oba je pričakovana transfonemizacija s slovenskim polglasnikom /ə/ (gl. razdelek 1), vendar naši podatki kažejo drugačno sliko.

Dolgi angleški samoglasnik /ɜ:/ se v zbranem korpusu zemljepisnih imen pojavi v mestih *Birmingham*, *Guernsey*, *Jersey*, *New Jersey* in *Pittsburgh*. Pregled transkripcij pokaže, da predpisana slovenska izgovarjava pogosto sledi zapisu, zato je opazovani fonem transfonemiziran⁹ kot:

- /ê/: *Jersey* /'dʒɜ:zi/ postane /džêrsi/,
- /i/: *Birmingham* /'bɜ:miŋəm/ postane /bírmingem/,
- /u/: *Pittsburgh* /'pɪtsbɜ:g/ postane /pidzburg/ (*SP* 2014) oz. /pitzburg/ (*SP* 2001).

Govorci na portalu MMC v vseh naštetih primerih sledijo pravopisni normi, izjema in omembe vredna vzporednica *Jerseyju* pa je *New Jersey*, kjer se angleški fonem /ɜ:/ v rabi transfonemizira s slovenskim /á/, medtem kot norma zapoveduje /ê/. Slednje kaže na nihanje govorcev med zapisom in izhodiščno angleško izgovarjavo.

Kratki angleški samoglasnik /ə/ se v korpusu pojavi pogosto. V slovenski izgovarjavi ga običajno zamenjajo glasovi, ustrezni zapisu (tj. polglasnik se vokalizira):

- /a/, npr. *Georgia* /'dʒɔ:dʒə/ postane /džórdžə/,
- /e/, npr. *Chesterfield* /'tʃestəfi:ld/ postane /česterfild/,
- /i/, npr. *Yorkshire* /'jɔ:kʃɪə/ postane /jorkšír/,
- /o/, npr. *Columbia* /kə'lʌmbiə/ postane /kolumbija/,
- /au/, npr. *Plymouth* /'plɪməθ/ postane /plímaut/.

Med obravnavanimi primeri jih nekaj ne sledi zapisu. Tako se <u> v državi *Connecticut* po *SP* izgovarja z /e/, v kraju *Stratford upon Avon* pa z /a/, v angleščini pa dejansko s polglasnikom /ə/. Podobno *SP* pripiše angleški črki <a> slovensko izgovarjavo /e/, tudi ko se slednja v angleščini izgovarja s polglasnikom, npr. v *Cleveland*, *Lancaster* in *Nottingham*. *Calgary* je v *Govornem pomočniku* /kálgari/, v *SP* pa /kélgeri/. Prav tako se pri kraju *Saskatchewan* /sæ'skætʃwən/ v slovenski transkripciji pojavi glas /i/, torej /seskéčivan/, ki ga ni niti v zapisu niti v trenutno standardni angleški izgovarjavi – črka /e/ v angleškem zapisu se interpretira kot glas /i/ (vzporeden s slovenskim /i/ je *Oregon* /'brəgən/). Nadalje je neposrečena transfonemizacija z /au/ v *Plymouth* najverjetneje nastala analogno z angleško izgovarjavo besede *mouth* /maʊθ/ (,usta'); v *SP* jo najdemo tudi pri kraju *Portsmouth*; pri obeh bi pričakovali transfonemizacijo z /u/ ali z /ə/.

⁹ Termin transfonemizacija polglasnika po zapisu razumemo kot sinonimen izrazu vokalizacija polglasnika po zapisu (prim. Sicherl 1999: 30–37).

V nekaterih primerih *SP* za angleški /ə/ kljub temu navaja slovenski polglasnik:

- /ə/, npr. *Salisbury* /'sɔ:lzbəri/ postane /sólzbəri/; *Worcester* /'wɔstə/ postane /vústə/.

Z vidika angleščine bi polglasnik pričakovali tudi v krajih, ki se v zapisu končajo na <-land>, torej /-lænd/. *SP* jih obravnava nedosledno z izgovarjavo /e/ (*Maryland*, *Oakland* in *Queensland*) ali z izgovarjavo /a/ (*Portland*).

Izgovarjavo, ki vsebuje polglasnik kot v angleščini, po *SP* zahtevajo tudi *Gloucester*, *Manchester* in *Lancaster*. Slednje sodelavci *SP* razlagajo tudi z dejstvom, da je »angleško izobrazena slovenska javnost že prinesla polglasniški izgovor v reprezentativne govore« (Dobrovoljc 2020, osebna komunikacija). Težje se odločimo pri mestu *Vancouver*, ki ima v slovarskem delu *SP* izgovarjavo zapisano le kot /vankú/ – po zapisu iztočnice z <Vancouver> bi torej lahko sklepali, da je izgovarjava /vankúver/ in ne /vankúvər/. Ker pa *SP* doda še informacijo o roditeljski končnici -vra, sklepamo, da izreka mesta Vancouver vsebuje polglasnik. To potrdijo tudi odgovori v Jezikovni svetovalnici (Dobrovoljc 2014), ki pri večini imen, »kjer se v priponi -er izgovarja polglasnik«, zagovarja krajšanje osnove (im. *Gloucester*, rod. *Gloucestera* in ne *Gloucesterja*). Uporabniku, ki sprašuje, ali je prav »vancouverski« ali »vankúverski«, razložijo (Mirtič in Lengar Verovnik 2016) tudi, da ima mesto »v zadnjem zlogu osnove neobstojni polglasnik« (torej je pridevnik z -vrskega in ne -verskega).

Govorci nedosledno uporabljajo pravopisno normo. V primeru *Canterbury* /'kæntəbəri/ *SP* predvideva branje zadnjega polglasnika z /e/ – /kanterberi/ – slovenski govorniki pa ga izgovarjajo s polglasnikom. Končni angleški polglasnik v *Leicester* /'lestə/ se v rabi pojavlja kot /ə/ ali kot /e/, četudi pravopis v delu s pravili (§ 1100) navaja polglasnik. Predpisani (in angleški) polglasnik v *Manchestru* ne podprejo niti govorniki na portalu MMC niti zapis v korpusu GOS, saj v rabi prevlada /e/. Pri mestu *Melbourne* /'melbən/¹⁰ govorniki uporabljajo polglasnik /mélbər/ ali /u/ – /mélburn/. *SP* 2014 sicer tukaj usmerja k /...bər/, medtem ko je v *SP* 2001 izgovor s polglasnikom /...bər/. *Nottingham* je v rabi /notingəm/ in /notingəm/, četudi nas *SP* (2014) napoti k /e/, dejanska angleška izgovarjava pa je z /ə/. Zanimiv je tudi *New Orleans* /nju: ə'li:ənz/, ki ga pravopis normira z /njú órljens/, govorniki na MMC pa drugo enoto izgovarjajo /orlins/, /orleíns/ in /órljens/. Že omenjeni *Oregon* /'brəgən/, ki po pravopisu ne vsebuje polglasnika, da se na MMC-ju izgovarja /óregon/. Angleški polglasnik v *Calgary* /'kælgəri/ je na posnetku portala MMC iz leta 2019 izgovorjen z /a/, kar tudi ne ustreza trenutno predlagani izreki v *SP*: /kélgeri/. Izgovarjave *Plymoutha* nismo mogli potrditi s posnetkom, se pa med govorniki MMC potrdi naša napoved za *Portsmouth*, ki se ne izgovarja s kodificiranim /au/, pač pa skladno s pisavo: z /u/ (v angleščini sicer s polglasnikom).

¹⁰ Tiskana izdaja Longmanovega slovarja (Wells 2008) navaja tudi izgovarjavo /'melbɔ:n/.

Rabo obeh angleških samoglasnikov povedno predstavi tudi primer mesta *Birmingham*, v katerem je dolgi angleški samoglasnik /ɜ:/ v naglašnem zlogu v slovenski normi nadomeščen z /i/, kratki angleški /ə/ pa s slovenskim /e/, verjetno pod vplivom zapisa z <a>, ki v angleščini pogosto signalizira fonem /æ/ (ta je sicer možen tudi v ameriški izgovarjavi tega kraja). Posnetki na MMC pokažejo nedoslednost govorcev, saj je slišati tako angleško kot slovensko izgovarjavo, medtem ko zadetek ‚Brmingem‘ v korpusu GOS kaže na kombinacijo obeh izgovarjav – iz korpusnega zapisa sklepamo, da je v naglašnem zlogu polglasnik, podoben angleškemu, končni nenaglašeni zlog pa vsebuje /e/, kot ga zapoveduje pravopisna norma.¹¹

3.1.7 Angleški dvoglasniki

Angleški dvoglasnik PRICE /aɪ/ naj bi transfonemizirali v dvoglasniško zvezo /aj/, kar podatki potrjujejo:

- /aj/, npr. *Hyde Park* /haɪd 'pa:k/ postane /hájt .../;
- od običajne transfonemizacije se razlikuje *Niagara*, kjer je angleški dvoglasnik transfonemiziran v: /i/: *Niagara* /naɪ 'æɡərə/ postane /...ija.../.

Opazimo, da <i>, ki se v angleščini pogosto izgovarja z /aɪ/, v slovenščini sledi zapisu in postane /i/, kar podpira tudi posnetek na portalu MMC. Podoben primer je *Miami* /maɪ 'æmi/, ki je sicer normiran s transfonemizacijo v /aj/, toda govorniki ga izgovarjajo nedosledno, tudi kot /mijêmi/, kar je vzporedno *Niagari*. Drugi primeri, ki smo jih našli na posnetkih oz. v korpusu GOS, upoštevajo pravopisno normo.

Angleški dvoglasnik FACE /eɪ/ naj bi transfonemizirali v dvoglasniško zvezo /ej/, vendar se pojavijo bolj raznoliki podatki:

- /ej/, npr. *Broadway* /'brɔ:dweɪ/ postane /bródvej/,
- /é/, npr. *Cambridge* /'keɪmbɪdʒ/ postane /kémbridž/ (tudi *Las Vegas*),
- /ê/, npr. *Wales* /weɪlz/ postane /vêls/,
- /a/, npr. *Hastings* /'heɪstɪŋz/ je /hástings/ (tudi *Barbados*).

Izgovarjave na posnetkih oz. zadetki v korpusu GOS sledijo pravopisu (npr. z /é/ v *Cambridgeu*, /ej/ v *Broadwayu* in /é/ v *Las Vegasu*). Nedoslednosti je opaziti pri *Walesu* (ustrezno na MMC, toda zapis ‚Vejsla‘ v korpusu GOS), izstopa pa tudi *Harrogate* /'hærəgət/ (ang. sicer redkeje tudi z /-gert/), ki ga na MMC-ju izgovorijo /hêrogejt/, čeprav je v *Govornem pomočniku* normiran kot /hêrogit/.

Angleški dvoglasnik CHOICE /ɔɪ/ je po pričakovanjih transfonemiziran z /oj/, kar se potrjuje tudi na posnetkih MMC-ja. Angleški dvoglasnik MOUTH /aʊ/ je transfonemiziran s pričakovanim /au/, kar potrjujejo tudi podatki o rabi. Angleški dvoglasnik GOAT

¹¹ *Longman Pronunciation Dictionary* (Wells 2008) navaja tudi ameriško izgovarjavo /'bɜ:rmɪŋhæm/, ki s samoglasnikom /æ/ v končnem zlogu bolje sovпада z /e/ v *SP*.

/əʊ/ slovenščina praviloma transfonemizira z /ou/. Naš korpus zemljepisnih imen pokaže, da prevladuje drugačna transfonemizacija:

- /o/, npr. *Buffalo* /'bʌfələʊ/ postane /báfalo/ (po analogiji z *Buffalo Bill*).

Transfonemizacija /əʊ/ z /o/ je posebej pogosta, ko se ta pojavi na koncu besede (*Colorado, Idaho, Ontario*), vendar jo najdemo tudi v drugih položajih, npr. v začetnem zlogu v *Oklahomi* ali vmesnem zlogu v *Wyomingu*. Po drugi strani naj bi začetni /əʊ/ v *Oaklandu* brali /ou/, medtem ko v *Yellowstonu* /'jeləʊstəʊn/ za isti dvoglasnik uporabimo obe transfonemizaciji: /jelouston/. Govorci na MMC in podatki iz korpusa GOS potrjuje pravopisno normo. Izjema je posnetek, na katerem govorka omenja ameriško zvezno državo *Wyoming* /waɪ 'əʊmɪŋ/ in angleški dvoglasnik /əʊ/ nadomesti z /ou/ namesto s predpisanim /o/.

Angleški dvoglasnik SQUARE /eə/ se transfonemizira, kot sledi:

- /ê/, npr. *Maryland* /'meərɪlənd/ postane /mêrilend/,
- /a/, npr. *Ontario* /ɒn'teəriəʊ/ postane /ontárijo/.

Transfonemizacija v *Marylandu* sledi angleškemu izgovoru, transfonemizacija *Ontaria* pa je pod vplivom pisave. Govorci na portalu MMC opazovani dvoglasnik izgovarjajo skladno s pravopisno normo.

Primerov z angleškim dvoglasnikom NEAR /ɪə/ med opazovanimi zemljepisnimi imeni nismo našli. V našem korpusu je tudi le en primer z angleškim dvoglasnikom CURE /ʊə/, ki je transfonemiziran s pričakovanim /ur/, kar potrjuje tudi posnetki na MMC.

3.2 Angleški soglasniki

V tem razdelku izpostavimo opažanja v zvezi s soglasniki, ki kažejo nedosledno obravnavo ali nepričakovano transfonemizacijo.

3.2.1 Zvenečnost

Kot smo ugotovili v uvodu, izgovarjava ameriške zvezne države *Arkansas* v slovenščini sledi *Kansasu*, četudi se angleški izgovorjavi pomembno razlikujeta: /'kænzəs/ in /'ɑ:kənsɔ:/. Z vidika soglasnikov je v *Arkansasu* zanimiv prvi <s>, ki mu priročnika v obeh jezikih pripišeta fonem /s/, medtem ko raba v posnetki na portalu MMC pokaže, da se med govorci pojavi tudi /z/: /arkánzas/. Pojav ni nepričakovan, saj se opazovani glas pojavi med zvočnikoma /n/ in /a/.

Hkrati je *Leeds* /li:dz/ v slovenski transkripciji /líts/. Na alofonski ravni do vsaj delne izgube zvenečnosti pri končnem /z/ sicer pride že v angleščini [z̥], vendar angleški končni zvoneči soglasnik ostane nenapet (*lenis*), medtem ko je v slovenščini

nezveneč in napet (*fortis*).¹² Kot ugotavlja že Šuštaršič (1990: 152), je razlika med slovenskimi angleškimi nezvočniki tudi v jakosti izgovora. Ker slovenščina končni <s> očitno interpretira kot nezveneči glas, pride do asimilacije po zvonečnosti, v kateri končni /s/ regresivno vpliva na zvonečnost fonema /d/, ki postane /t/ (gl. tudi Furlan 2009). Slovarko transkripcijo potrdijo tudi posnetki na MMC in celo korpusni podatki iz GOS v zapisih ‚Lic Junatid‘ za ekipo *Leeds United* (pri čemer /c/ razumemo kot zlitnik /ts/). Z vidika zvonečnosti je zanimiv tudi *Pittsburgh* /'pitsbɜ:ɡ/, ki je v *SP* (2001) transkribiran kot /pitzburg/, v *SP* (2014) pa /pidzburg/.

Končni angleški zvoneči soglasniki se po pravopisu transfonemizirajo s slovenskimi zvonečimi soglasniki, ko je za njimi zvoneč glas, npr. *Sheffield* ima končni /d-/, kar potrdijo tudi podatki na MMC. Enako pravopisna norma zvonečnost končnega glasu ohranja tudi pri krajih *Cambridge* (z /dž-/) in *Chesterfield* (z /d-/) ter krajih, ki se končajo na <-land> (z /d-/). Se pa zato angleški zvoneči /dʒ/ v standardni izgovarjavi za *Norwich* /'nɔrɪdʒ/ transfonemizira v nezveneči /č/: /...vič/. V bran *SP* dodajamo, da Longman za končni glas v *Norwichu* dopušča tudi alternativni /tʃ/.

Z vidika zvonečnosti sta zanimiva še *Hyde Park* in *Death Valley*. *Hyde Park* /haɪd 'pɑ:k/ je v slovenščini transkribiran kot /hájt .../, kar si razlagamo s položajem končnega zvonečega /d/ pred nezvenečim /p/ v *Park* – govorniki na portalu MMC sicer uporabljajo končni /d/. Pri zemljepisnem imenu *Death Valley* /deθ 'væli/ pa pravopis ponudi izgovarjavo /déd véli/. Sklepamo, da je angleški končni zobnojezični pripornik /θ/ v slovenščino transfonemiziran kot /t/, nato pa pod vplivom /v/ v *Valley* postane slovenski /d/. Rezultat z vidika angleščine ni ugoden, saj slovenska izreka besedo *death* (,smrt´) izenači z *dead* (,mrtev´): Dolina smrti z upoštevanjem pravopisne norme torej postane Mrtva dolina. Posnetkov slovenskega govornika za ta primer sicer nismo našli, mu pa je vzporeden primer glasbeni zvrsti *death metal*, ki je v korpusu GOS zapisan kot ‚det metal‘, torej s končnim /t/ v *death*, četudi transfonemiziranemu glasu /t/ sledi zvočnik /m/.

3.2.2 Angleški pripornik /θ/

Zgornji primer (3.2.1) zemljepisnega imena *Death Valley* nakaže težavno transfonemizacijo angleškega zobnojezičnega nezvenečega pripornika /θ/. V našem korpusu zemljepisnih imen se pojavlja le nezveneči glas, katerega običajna transfonemizacija je s slovenskim /t/, zato njegovega zvonečega para /ð/ ne obravnavamo.

Z izjemo primera *Death Valley SP* za /θ/ dosledno navaja /t/, npr. v *Perth* /pɜ:θ/ in *Southampton* /saʊθ'hæmptən/: /pɜ:t/ in /saʊthəmptən/, kar potrdijo tudi govorniki

¹² Zaradi tega angleški poslušalci slovensko izgovarjavo besede *food* (,hrana´) pogosto razumejo kot *foot* (,noga´). Šuštaršič (1990: 152) jo ponazarja tudi z razliko v izgovoru zadnjega glasu v paru *antifreeze* in *antifriz*.

MMC-ja. A med posnetki najdemo tudi take, ki angleški glas ohranijo: izgovarjava kraja *Portsmouth* je torej nedosledna bodisi s /θ/ bodisi s /t/, kar znova potrjuje nihanja govorcev med angleško izgovarjavo in njeno slovensko transfonemizacijo.

Korpus GOS pa za *Southampton* ponudi tudi zapis Saufhemptn, kar razumemo kot transfonemizacijo angleškega zobnojezičnega pripornika s /f/. Poudariti velja, da slednji tudi pri nekaterih angleških govoricah nadomesti standardni /θ/, pogosto se omenjajo npr. govorcev londonskega cockneyja (Cruttenden 2014: 90). Transfonemizacija s /f/ prav tako ni nenavadna, če upoštevamo študijo percepcije angleških fonemov, v kateri sta Jošt in Stopar (2019) pokazala, da imajo govorcev slovenščine težave z razlikovanjem med angleškima /θ/ ter /f/.

3.2.3 Angleški pripornik /ʃ/

Zapis <ch> se v angleščini pogosto izgovarja s fonemom /tʃ/, redkeje tudi /ʃ/. V obravnavanem korpusu zemljepisnih imen se pojavita obe izgovarjavi (*Charlotte* /'ʃɑ:lət/, *Chesterfield* /'tʃestəfi:ld/ in *Michigan* /'mɪʃɪɡən/), ki sta v SP ustrezno transfonemizirani kot /č/ ter /š/.

Nedoslednost napram angleščini je zaznati le v primeru mesta *Chicago* /ʃə'ka:ɡəʊ/, ki ga v slovenščini izgovarjamo /čikago/: angleški /ʃ/ je torej transfonemiziran v slovenski /č/. Upoštevamo, da gre za mesto, s katerim je povezano slovensko izseljenstvo; njegov zgodovinski pomen zrcali tudi včasih slovenjeni zapis Čikago¹³ (v korpusu Gigafida 2.0 je razmerje zadetkov med angleškim in slovenskim zapisom sicer 22.522 proti 102). Govorcev MMC-ja upoštevajo pravopisno normo v primeru *Chicaga*, pri *Michiganiu* pa so nedosledni, saj <ch> berejo bodisi kot /č/ bodisi kot /š/.

3.2.4 Angleški /w/

Korpus zemljepisnih imen potrjuje, da angleški ustničnoustnični drsnik /w/ transfonemiziramo s slovenskim fonemom /v/. V naših podatkih se angleški /w/ vedno pojavi pred samoglasnikom (npr. *Broadway*) in pogosto na začetku besede (npr. *Washington*).

Posnetki na MMC pokažejo, da govorcev npr. *Guam* (po SP /ɡvam/) izgovarjajo z dvoustničnim alofonom [u], medtem ko je izgovarjava *Washingtona* (v SP /vaš.../) nedosledno zobnoustnična ali dvoustnična. Slednje je razvidno tudi iz že omenjenega (gl. 3.1.4) zapisa v korpusu GOS: ‚Vašingtonu‘, Uošingtnu‘.

Črka <w> se pojavi tudi v kraju *Norwich*, vendar ne v njegovi angleški izgovarjavi /'nɒrɪdʒ/. Zapis nas lahko zavede v neustrezno normirano izgovarjavo z /v/ (po

¹³ Glej tudi Dobrovoljc (2015b).

SP /...vič/), ki jo potrdijo posnetki na MMC in zapis v korpusu GOS. Podobni neizgovorjeni <w> v angleškem *Greenwichu* je v pravopisu ustrezno rešen z /grínič/.

3.2.5 Angleška /j/ in /h/ v Utah

Ameriška zvezna država *Utah* /'ju:ta:/ v *SP* ni transkribirana v celoti: iz iztočnice razberemo besedni poudarek na /ú/, v zaglavju pa je dodana še informacija o tonemu: uporabnik slovarja torej lahko privzame, da je pravopisno kodificirana izreka /útah/. Medtem ko sta samoglasnika transfonemizirana po pričakovanjih, je od angleških soglasnikov ustrezno ohranjen le /t/. Angleški začetni /j/ v slovenski normi izgine, pod vplivom pisave pa se pojavi končni, v angleščini nemi /h/.

Govorci na MMC in zapisi v korpusu GOS pravopisne norme ne podprejo, saj uporabijo začetni /j/, medtem ko je v angleščini nemi /h/ v rabi nedosledno: /juta/ ali /jutah/. Primer *Utaha* obravnava tudi Jezikovna svetovalnica (Dobrovoljc 2015a), ki v zvezi s sklanjatvijo v govoru prav tako izpostavi, da »se govorniki pogosteje nagibajo k angleški izgovarjavi«. Ta bi se v roditeljski podaljšanosti z -j: *Utah* /juta/, *Utaha* /jutaja/, s pridevnikom /jutajski/. Čeprav avtorica nasveta podvomi o smiselnosti spreminjanja pisne in govorne oblike tega zemljepisnega imena, menimo, da bi bilo to upravičeno, saj je iz rabe razvidno, da je angleška izgovarjava Slovincem dovolj poznana.

4. Zaključek

Obravnavno gradivo predstavlja majhen del tujih zemljepisnih imen v slovarju, a kljub temu ugotavljamo, da je analiza angleških zemljepisnih imen, vključenih v *SP*, upravičena. Raziskava namreč izpostavi več težavnih glasoslovnih vidikov normiranja tovrstnega gradiva v slovenščini, pa tudi odnos med pravopisnimi smernicami in dejansko jezikovno rabo.

Iz podatkov je razvidno, da pri prevzemanju zemljepisnih imen v (pol)citatni obliki pogosto ne sledimo pravilom transfonemizacije, kot jih predstavita Šuštaršič (1990) in Sicherl (1999). Medtem ko je na ravni fonemov morda razmeroma preprosto določiti, kje sta si glasovna sistema knjižne angleščine in slovenščine podobna, se pri obravnavi prevzemanja celih besed zanemarja vpliv pisave. Slovenščina je namreč jezik, ki črkam dokaj enoznačno pripisuje posamezne glasove, v angleščini pa je ta odnos mnogo bolj zabrisan (glej npr. Komar 2017): <a> je v slovenščini /a/, v angleščini pa je mdr. lahko /e/ v *many* (,veliko'), /æ/ v *bat* (,netopir'), /ɑ:/ v *bath* (,kopal') in /eɪ/ v *baby* (,dojenček'). Ta medjezikovna razlika bistveno vpliva na transfonemizacijo angleških glasov v slovenščino, saj se je pri nekaterih glasovih ob napovedani pojavilo tudi več dodatnih izgovorov, ki so povečini odvisni od zapisa (glej npr. transfonemizacijo angleškega /ə/ ali /eɪ/ v razdelkih in 3.1.6 in 3.1.7).

Ugotavljamo, da viri, ki naj bi govorce slovenščine usmerjali k enotni, standardni rabi jezika, pri tem niso vedno dosledni. Lep primer sta *Calgary* /'kælgəri/ in *Phoenix* /'fi:niks/: prvi ima v *SP* (2014) izgovarjavo /kélgeri/, drugi /féniks/. Priporočena pravopisna izgovarjava *Calgaryja* zanemari pisani <a> in se odloči za transfonemizacijo angleškega /æ/ v /é/, ki je razmeroma blizu angleški izgovarjavi, pri drugem pa se angleška izgovarjava z /i:/ zamenja z zelo drugačnim /é/. Primera sta zanimiva tudi z vidika razlik med priročniki oz. njihovimi posodobitvami, saj Govorni pomočnik MMC svetuje izgovor /kálgari/ z dvema glasovoma /a/, *SP* 2001 pa priporoča /finiks/ z /i/. Nihanja norme med zapisom in priporočeno transfonemizacijo angleške izgovarjave so opazna, zato uporabniki slovarja težko razberejo, katerim načelom sledi pravopisna norma, ko določa standardno izgovarjavo.

Ključno vprašanje je, kam se nagiba slovenščina pri prevzemu angleških besed. Kot rečeno, podatki nihajo med upoštevanjem angleške izgovarjave in upoštevanjem slovenskega branja zapisanih črk. Skrajni obliki obeh pristopov bi zahtevali bodisi dosledno transfonemizacijo angleških glasov z njihovimi najbližjimi slovenskimi ustrezniki (glej tabelo v uvodu) bodisi izgovarjavo, ki je zelo oddaljena od izhodiščne in se v celoti naslanja na zapis. Iz podatkov je sklepati, da norma krmari med obema skrajnostma, vendar to počne vsaj navidezno nedosledno – neposvečeni uporabniki težko napovedo npr., ali bo angleški /æ/ postal slovenski /a/ ali /e/ oz. ali bomo zapis <a> brali kot slovenski /a/ ali /e/.

Pomemben vir podatkov v naši raziskavi sta bila tudi spletni portal MMC in korpus GOS, v katerih smo preverjali izgovarjavo zemljepisnih imen v rabi. Četudi raziskava ni mogla zaobjeti vseh dostopnih posnetkov, ugotavljamo, da posnetke lahko kategoriziramo v tri skupine: lahko so 1) skladni z normo, 2) v nasprotju z normo in 3) nedosledni v rabi. Težave se pojavijo predvsem zaradi omenjenih nedoslednosti v priročnikih, sploh pa ko zapis tekmuje z angleško izgovarjavo, ki jo govorci poznajo. Slednje ponazarjajo primeri *Phoenixa* (z /e/ in /i/), *Alabame* (z /e/ in /a/), *Melbourn*a (težave pri transfonemizaciji oz. vokalizaciji angleškega polglasnika v odnosu do njegovega zapisa) ter *Utaha*, *Norwicha* in *Plymoutha* (pomanjkljiva ali neustrezna transkripcija v *SP*). Ne moremo pa zanemariti niti odnosa govorcev do takšnega gradiva in njihovih izkušenj z njim – tisti, ki pogosteje spremljajo dogajanje v angleško govorečih deželah, so bolj seznanjeni z angleško izgovarjavo ter se ji lažje/bolj prilagajajo.

Viri

Dobrovoljc, Helena, 2014: Kako se sklanja ime angleškega mesta »Munster«? *Jezikovna svetovalnica Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša pri ZRC SAZU*. <https://svetovalnica.zrc-sazu.si/topic/551/kako-se-sklanja-ime-angle%C5%A1kega-mesta-munster>.

Dobrovoljc, Helena, 2015a: Sklanjanje imena »Savannah«. *Jezikovna svetovalnica Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša pri ZRC SAZU*. <https://svetovalnica.zrc-sazu.si/topic/1071/sklanjanje-imena-savannah>.

Dobrovoljc, Helena, 2015b: Slovenjenje krajevnih imen: splošno. *Jezikovna svetovalnica Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša pri ZRC SAZU*. <https://svetovalnica.zrc-sazu.si/topic/855/slovenjenje-krajevnih-imen-splo%C5%A1no>.

Dobrovoljc, Helena, 2018: Naziv vojvode po pokrajini »Sussex« je »Susseški«. *Jezikovna svetovalnica Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša pri ZRC SAZU*. <https://svetovalnica.zrc-sazu.si/topic/3130/naziv-vojvode-po-pokrajini-sussex-je-susse%C5%A1ki>.

GOS – korpus govornjene slovenščine, FERI UM, Trojina, Amebis, UL FF, 2010: <http://www.korpus-gos.net/>.

Govorni pomočnik, RTV Slovenija, 2020: <https://govornipomocnik.rtvlo.si/>.

Mirtič, Tanja in Lengar Verovnik, Tina, 2016: Kako pisati: »vancouverški« ali »vankuverški« stil? *Jezikovna svetovalnica Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša pri ZRC SAZU*. <https://svetovalnica.zrc-sazu.si/topic/1688/kako-pisati-vancouverski-ali-vankuverški-stil>.

MMC, RTV Slovenija, 1995–2021: <https://www.rtvlo.si/>.

Toporišič idr., 2001: *Slovenski pravopis*. Ljubljana: Založba ZRC.

Toporišič idr., 2014: *Slovenski pravopis*. Elektronska objava. Ljubljana: Založba ZRC: www.fran.si.

Wells, John C. 2008: *Longman Pronunciation Dictionary*. Harlow: Pearson Education Limited.

Literatura

Cruttenden, Alan, 2014: *Gimson's Pronunciation of English*. Oxon, New York: Routledge.

Filipović, Rudolf, 1986: *Teorija jezika u kontaktu: Uvod u lingvistiku jezičnih dodira*. Zagreb: Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti.

Furlan, Metka, 2009: Asimilacijski vzorec v gornjeseniških primerih tipa smétke 'smeti' v širšem slovenskem kontekstu. Novak Popov, Irena (ur.): *Slovenski mikrokozmosi – medetnični in medkulturni odnosi*. Ljubljana: Zveza društev Slavistično društvo Slovenije. 120–130.

Jošt, Saša in Stopar, Andrej, 2019: Perception of foreign phonemes: The case of Slovene students of English. *ELOPE* 16/1. 47–76.

Jurjec, Peter, 2011: Slovenščina ima 9 samoglasnikov. *Slavistična revija* 59/3. 243–268.

Kladnik, Drago, 2007: *Pogledi na podomačevanje tujih zemljepisnih imen*. Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU.

Komar, Smiljana, 2017: The relationship between the perception and production of four General British vowels by Slovene university students of English. *Linguistica* 57/1. 161–170.

Pogačnik, Aleš, 2003: Prevzemanje besed v slovenščini. *Jezik in slovstvo* 48/6. 25–48.

Sicherl, Eva, 1999: *The English element in contemporary standard Slovene: Phonological, morphological and semantic aspects*. Ljubljana: Znanstveni inštitut Filozofske fakultete.

Srebot Rejec, Tatjana, 1987: The sound systems of English and Slovene compared: A distinctive feature analysis. *Linguistica* 27. 47–61.

Šušтариč, Rastislav, Komar, Smiljana in Petek, Bojan, 1999: *Slovene: Handbook of the International Phonetic Association*. Cambridge: Cambridge University Press. 135–139.

Šuštaršič, Rastislav, 1990/1991: Izgovorjava angleških besed: Predlogi k pravilom novega slovenskega pravopisa. *Jezik in slovstvo* 36/3. 62–69.

Šuštaršič, Rastislav, 1990: Fonološko prilagajanje soglasnikov v angleških slovarskih enotah, prevzetih v slovenščino. *Slavistična revija* 38/2. 141–156.

Šuštaršič, Rastislav, 2004: A contrastive analysis of the vowel qualities of English and Slovene. González-Álvarez, Elsa in Rollings, Andrew (ur.): *Studies in Contrastive Linguistics*. Santiago de Compostela: Universidade de Santiago de Compostela. 601–608.

Toporišič, Jože, 2000: *Slovenska slovnica*. Maribor: Založba Obzorja.

